

Po trzecie, przyjęcie przez Sąd, że spełnione są przesłanki § 31 ust. 3 pkt 2 FM-GWG⁽¹⁾ i art. 67 ust. 1 lit. o) CRD IV⁽²⁾, opiera się na błędnym zrozumieniu przesłanek tych przepisów, a ponadto na błędnym zrozumieniu przyjętego przez Sąd orzecznictwa administracyjnego i sądowego na szczeblu krajowym.

Po czwarte, oddalenie zarzutów skargi, które są oparte na przyjęciu istnienia podstawy cofnięcia zezwolenia na mocy art. 67 ust. 1 lit. d) CRD IV i które zgodnie z zaskarżonym wyrokiem nie dotyczą zasadniczych względów cofnięcia zezwolenia, jest obarczone błędami odpowiadającymi błędowi rozpatrywanym w ramach trzeciego zarzutu odwołania.

Po piąte, w ramach rozpatrywania zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności, Sąd nie odniósł się konkretnie do tego zarzutu.

Po szóste, oddalenie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony wnoszącego odwołanie, opiera się na błędnym założeniu prawnym, że istotne są jedynie rzekome naruszenia w przeszłości, a nie sytuacja w chwili cofnięcia zezwolenia.

Po siódme, zaskarżony wyrok jest obciążony błędami proceduralnymi, które naruszają interesy wnoszącego odwołanie. W szczególności Sąd nie zwrócił uwagi wnoszącego odwołanie na zasadniczą zmianę własnego poglądu prawnego, a następnie nie umożliwił mu przedstawienia aspektów faktycznych i prawnych istotnych z punktu widzenia tego zmienionego poglądu.

⁽¹⁾ Österreichisches Bundesgesetz zur Verhinderung der Geldwäsche und Terrorismusfinanzierung im Finanzmarkt (austriacka ustawa federalna o zapobieganiu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu na rynku finansowym).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 22 czerwca 2022 r. w sprawie T-584/19, thyssenkrupp/Komisja, wniesione w dniu 1 września 2022 r. przez thyssenkrupp

(Sprawa C-581/22 P)

(2022/C 398/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: thyssenkrupp AG (przedstawiciele: M. Klusmann, J. Ziebarth, O. Schley, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2019) 4228 final⁽¹⁾ z dnia 11 czerwca 2019 r. w sprawie M.8713 – Tata Steel/thyssenkrupp/JV;
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd nie poddał jego skargi o stwierdzenie nieważności wystarczającej kontroli sądowej, gdyż przeprowadził jedynie „uproszczoną kontrolę” podniesionych zarzutów. Co więcej, Sąd naruszył prawo, jako że nie zastosował prawidłowych standardów merytorycznych przy definiowaniu właściwych rynków w sprawach łączenia przedsiębiorstw oraz przy określaniu znacznego zakłócenia efektywnej konkurencji na potrzeby uzasadnienia decyzji zakazującej połączenia, nie zastosował właściwych standardów dowodowych, w nienależyty sposób odwrócił ciężar dowodu, przeinaczył dostępne dowody lub nie zbadał ich, jak również nie ocenił wszystkich podniesionych zarzutów, ewentualnie nie przedstawił wystarczającego uzasadnienia rozstrzygnięcia o oddaleniu pierwotnej skargi o stwierdzenie nieważności.

Wnoszący odwołanie podnosi zasadniczo, że rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd powinien był uszanować swój wcześniejszy wyrok z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), w którym ustanowił on dużo bardziej restrykcyjny niż zastosowany w tym wypadku standard kontroli w sprawach dotyczących połączeń przedsiębiorstw.

1. W ramach pierwszego zarzutu odwołania – obejmującego dwa zastrzeżenia – wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie przeprowadził w wystarczającym zakresie własnej kontroli merytorycznej zarzutów podniesionych w skardze o stwierdzenie nieważności, ale ograniczył się do wyłącznie do sprawdzenia, czy Komisja zbadała w pierwszej kolejności poszczególne kwestie, i nie zbadał samodzielnie, czy wykorzystane dowody są wiarygodne i czy zostały one prawidłowo zinterpretowane, ani czy wyciągnięte przez Komisję wnioski są poprawne i wystarczająco poparte dowodami, także z punktu widzenia Sądu. Wnoszący odwołanie twierdzi, że wbrew mającym znaczenie dla niniejszej sprawy wcześniejszym wyrokom z dnia 10 lipca 2018 r. Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392) i z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), Sąd nie zastosował prawidłowego kryterium merytorycznego dla ustalenia, że istnieje wystarczające prawdopodobieństwo, iż w wyniku połączenia wystąpi znaczące zakłócenie efektywnej konkurencji na badanych przez Komisję rynkach produkcji.
2. W ramach drugiego zarzutu odwołania – obejmującego cztery zastrzeżenia – wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo i przeinaczył dowody, niesłusznie podtrzymując zbyt zawężone definicje kilku rynków produkcji płaskiej blachy stalowej (w szczególności wyrobów ze stali cynkowanej ogniowo do zastosowań motoryzacyjnych oraz laminowanej stali stosowanej w opakowaniach), w odniesieniu do których Komisja uznała, że prawdopodobnym efektem zgłoszonego połączenia przedsiębiorstw jest wystąpienie znaczącego zakłócenia skutecznej konkurencji.
3. W ramach trzeciego zarzutu odwołania – obejmującego sześć zastrzeżeń – wnoszący odwołanie utrzymuje, że poparte przez Sąd oceny konkurencyjności odnoszące się do przyjętych właściwych rynków stali cynkowanej ogniowo do zastosowań motoryzacyjnych oraz laminowanej stali stosowanej w opakowaniach są błędne, ponieważ Sąd niesłusznie zastosował jednocześnie dwie wzajemnie wykluczające się teorie szkody (pojedynczej dominacji i nieskoordynowanych skutków na rynkach oligopolistycznych), nie określając właściwych kryteriów dla przyjęcia, że Tata Steel jest „istotną siłą konkurencyjną”, oraz w odniesieniu do założonej „bliskości konkurencji”, przeinaczając dowody dotyczące presji wywieranej przez przywóz, nie uznając, że błędne obliczenia HHI miały znaczenie dla procesu podejmowania decyzji przez Komisję oraz nie oceniając w pełni odnoszących się do tych kwestii zarzutów podniesionych w skardze o stwierdzenie nieważności.
4. W ramach czwartego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył dowody i nie uszanował jego prawa do obrony, jako że błędnie zinterpretował zarzut dotyczący przedstawionej przez Komisję w pkt 1095 spornej decyzji nowej teorii szkody, nie umożliwiając wnoszącemu odwołanie wcześniejszego wypowiedzenia się w przedmiocie tej kwestii, a jednocześnie zastosował błędne kryterium merytoryczne w odniesieniu do hipotetycznego zachowania się na rynku przez spółkę ArcelorMittal, będącą głównym konkurentem, które Sąd niewątpliwie uwzględnił w celu oddalenia pierwotnego zarzutu.
5. W ramach piątego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd nie wypowiedział się w przedmiocie siódmego zarzutu skargi o stwierdzenie nieważności w efekcie błędnej interpretacji leżącej u jego podstaw argumentacji, w myśl której Komisja przeinaczyła dowody, opierając argumenty statystyczne na przypadkowych i niekompletnych odpowiedziach stron trzecich na skierowane do nich żądania udzielenia informacji, a tym samym nie zapewniając wyeliminowania błędów selekcji.

(¹) Streszczenie decyzji Komisji z dnia 11 czerwca 2019 r. uznającej koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem Porozumienia EOG (Sprawa M.8713 – Tata Steel/ThyssenKrupp/IV) (notyfikowana jako dokument C(2019) 4228); Dz.U. 2021, C 24, s. 23.